БІБЛІОТЕКА
ГР. КАТ. КАПІТУЛИ
в Перемишлі
ч.....

РІК 1928. Лютий. Ч. II.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ

Божою милостю і благословенням св. Апостольського Престола

ЕПИСКОП

Перемиський, Самбірський і Сяніцький

ВСЕЧ. ДУХОВЕНСТВУ І ВСІМ ВІРНИМ ЕПАРХІЇ

МИР І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

На старинних іконах зобразили малярі св. Вернарда в дивний, зворушливий спосіб. Його голову окружає терневий вінець, на його раменах спочиває тяжкий хрест, а коло хреста копіє і трость з губкою. Тіло його звязане шнурами, в лівій руці держить він смолоскип, а в правій бичі, цвяхи і молоток. Перед ним стоїть стовп, а в горі на тім стовпі когут.

Якщо глядач вдивиться добре в цей образ, зрозуміє легко, що ті знаряддя це оруже святого, яким він боронився тут на землі перед ворогами свого спасення і яким всегда їх поборював по вказівкам наклику великого апостола св. Павла: „Ѡблецытеся во всѧ ѡрꙋжіѧ Бжѧ, ꙗкѡ возмощи вамъ стати противꙋ кознемъ діѧволскимъ. Пріймите всѧ ѡрꙋжіѧ Бжіѧ, да возмѡжете противитися въ день лютъ и всѧ содѣѧвше стати — Одягніться у всю зброю Божу, щоби змогли ви стояти про-

ти напастий діявольських. Прийміть всю зброю Божу, щоби змогли встояти в день лютий і поконавши все, стояти. (Еф. 6, 11-13).

Образ цей, це велика і жива заохота для кожного християнина-католика в борбі проти того самого ворога, перед яким перестерігає всіх великий апостол, проти діявола, князя темноти і ложи та його погубних слуг. А ворог цей був грізний мов лев рикаючий не тільки в часах св. апостола Павла, та в часах св. Вернарда, але неменше є він грізний і в наших часах. На наших очах подвоює він свою погубну роботу і за помічю своїх слуг, блудних учителів змагається він ложю доказати, що його темнота є ясним світлом, що погуба до якої веде є спасенням. До наших часів, до нас християн-католиків, до наших уший і наших сердець лине і бється сильним гомоном цей важливий клич св. апостола, цей трівожний зазив і осторога перед грозою: »Одягніться в зброю Божу, щоб змогли ви встояти в день лютий...« Бо наші села і місточка, наші діти і душі наші почав ворог звалювати у погубу.

Щож то за зброя, якою маємо узброїтися і якою маємо боронитися і поконати князя темноти, діявола і погубну роботу його прислужників? Чи зброя в якій зображений св. Вернард буде і для нас відпорною силою проти ворога наших власних душ тай наших дітий?

З цілою певністю так.

В часі великого посту, в часі покути і обнови душ наших, в часі роздумування про Христові страсти, ці страстоносні засоби і знаряди Христових мук це наша зброя проти ворога наших душ, це підстава і запорука нашого душевного життя і нашого спасення.

О, як богато тих засобів та знарядів в Христових муках! Глядіть: трийцять срібняків, смолоскипи, кайдани, бичі, стовп, багряниця, заслона на очи, терневий вінець, хрест, цвяхи, молот, копіє, трость, губка, оцет і жовч. Жахливі вони, ці знаряди, для кожної християнської душі, бо ними орудував сам сатана і його прислужники в борбі проти Христа, але і дорогі вони людському серцю, бо стали вони для Спасителя засобом в побіді над ворогами і орудниками в ділі спасення людського роду. Вони від віків предвиджені, пророками завчасу передсказані, трийцять три роки Богочоловіком передбачувані. Через довгі

віки витискали вони теплі сльози з очий несчисленних міліонів побожних християн, спричиняли сердешний плач і невгамований жаль в схвильованих серцях людських, вливали невпинно живу віру, надію і любов в людські душі, наносили їм радісну втіху і радісний біль.

Це спасенні засоби християнського життя та певна запорука нашого спасення. Побожне роздумування про них стається справжньою захороною перед злом та підоймою нашого життя душевного. Це правдивий лік для християнина, це жерело правдивої радости християнської і спасенного терпіння, на яке вказує св. апостол Петро: „Хрїстѹ ѹ̆бо пострадавшѹ за нѣ плотїю, и̂ вы вѣ тѣже мысль вооружитеся — бо як Христос страждав за нас тілом, то і ви узбройтеся тою самою думкою« (1 Петр. 4, 1).

Страстоносні знаряди, ці жахливі знамена Христових мук це наче книга з образками, в якій можна вичитати, доглянути і пізнати все те, що лучається в людському життю, в хвилях темного забуття та упадку і в хвилях ясної радости, душевного підйому та пожертвованого терпіння.

* * *

Гляньмо на тих мерзенних трийцять срібняків юдиних, ту ціну нечуваної зради, на це передвступне знаряддя Христових страстий та причину страшного упадку людини і її погуби. Зимний метал грошевий стається бухаючим жерелом погубного розсіяння, нестримної жури, важкої безтямности, страшного запустіння душевного, проливу неповинної крови святої, розпуки, самогубства і вічної погибелі. Доки стане людий на землі буде здрігатися серце у людських грудях на саму згадку юдиних срібняків і во віки не стопляться вони в пекольному вогні. Срібняки.

„И̂ тогда внїде вѣ ѿнь сатана; а̂вїе и̂зы́де: бѣ же нощь — І ввійшов в него сатана і зараз вийшов, а була ніч. (Йоан 13, 27-30.)

Біжить нещасний Юда з 30 срібняками в одній руці, а смолоскипом в другій серед лячної пітьми нічної, з ще більше жахливою пітьмою засліплення на душі.

Куди біжиш так нещасний „сине погибели“? — Біжиш-втікаєш перед пекольним тягарем цих марних 30 срібняків, що їх держиш судорожно в руці, стрімголов перебігаєш від сатанічного наміру до злочинного діла, від злочинного діла до злорадної роспуки, від роспуки на край

темної пропасти, в самогубство і самочинну погибіль.

„Добрѣе было бы ѐмꙋ, аще не бы родилсѧ человѣкъ той — ліпше булоби йому, колиб не родився чоловік той“ (Марк 14. 21.) — сказав про него сам Христос.

А ці злопамятні срібняки ще і нині заважують своїм тягарем і своїм злорадним звуком зваблюють много людий та женуть їх у погубу. Чого трийцять не зможе, то зможе триста, чого триста не вдіє, те вдіє три тисячі срібняків, а в кождім разі доконають всего трийцять тисячів.

Колись в раї стояло дерево жизняне, пізнання добра і зла, днесь знова хотять люди створити собі другий рай і серед цего раю насадили друге дерево жизняне пізнання всего добра і зла, а тим деревом то дерево гроша. Старий злорадний змій вється знова на тім нинішнім дереві та зваблює і накликує безупинно: „Хто з цего дерева буде їсти, цьому відкриються очи і буде рівний богам знаючи добре і зле. Хто з цього дерева буде збирати овочі, цей стане великим, щасливим і мудрим. Через овоч гроша прийде до розуміння всього, йому отворяться очи і буде розумно глядіти на релігію, віру, Церков, чесноту, він станеться рівний богам, бо зачислений до могучих, буде відбирати від людий приноси кадила. А коли до того дерева всі приступлять і начнуть їсти повстане новий рай між людьми на землі“.

Таку вагу кладе нинішний світ на гріш і таку науку голосить про него. За тим грошем много много серед людий побивається мов цей Юда нещасний за срібняками, що ставив гріш вище понад власну душу.

Та Ви браття і сестри, що живете в більшій части в недостатку а може в голоді і холоді, принимайте все, що дає Вам Господь з терпеливим спокоєм в душі, не тужіть за тим деревом гроша та ложним щастям, яке воно дає, згадайте на ті срібняки Юдові, та просіть Христа Господа, щоби хоронив Вас від подібного засліплення і страшної погуби. Бо на жаль в нинішних часах проявляється подекуди і серед наших вірних вплив юдинових срібняків. Були такі і на жаль є ще і тепер такі блудні одиниці, що справи грошеві ставлять висше від св. віри, св. Церкви католицької, від самого Христа. Як що ходить о якусь матеріяльну користь, вони відступають від св. Церкви, покидують св. віру допчуть свою гідність тай других потягають са собою.

О страшна і невимовно погана річ зраджувати Христа і Його св. справу за юдині срібняки.

Браття і Сестри дорогі! Ворог душ наших і нашого спасення не спить але безвпинно працює. Належить нам длятого подвоїти нашу бачність в великому пості, в цім великім спасеннім часі і користати з Христових страстий, і їх спасенної сили. Розважуйте побожно про Христові муки бо невичерпане це жерело ласк, сили і підйому для нашої душі. Сама побожна згадка на ці страстоносні знаряди, що завдавали Христові муки, станеться ліком для нас.

Пійдім думкою в скрушенню серця до огороду Ґетсеманії а там при світлі смолоскипів побачимо вязи-кайдани на святих руках Христових. Хай заплаче наше серце над увязненим Христом в оковах, але най затремтить і заридає воно також над увязненням нашої власної душі кайданами наших гріхів і закиненими сітями злого духа й нашого власного тіла. **Вязи.**

Зійдім з оливної гори, зайдім у двір Каяфи та шукаймо там Христа, хоч не легко Його знайдемо. В наругу закрили заслоною св. лице Його. Приступім блище до Христа та боліймо в душі над цею зневажливою наругою Христа, над цею заслоною і притемненням святих очий Христових, але заплачмо також і над притемненням наших власних душевних очий, жаліймо над тими чорними заслонами, що ними самі собі закриваємо очи душі перед світлом св. віри, Божих ласк, та Божої правди. О, як часто самі ми гасимо Боже світло в нашій душі, як довго нераз панує в ній страшна темрява гріху і невірства. **Заслона.**

Зайдім у двір Пилата.

Що там такого діється, що то за переразливий свист, що то за удари, ті жахливі, що долітають до нас? **Бичі.**

Це свищуть так острокільчасті довгі бичі в руках нелюдів, що бичують непогамовно святе Тіло Христа Спасителя... Чуєш окаянна душе християнська цей переразливий, жахливий свист бичів, що долітає до тебе із злопамятного подвіря пилатового і ударяє до уший твоїх притуплених з невідпорною силою невисказано жахливим ударом?

Перекинений на камянім стовпі і привязаний ганьбливо до него, Христос вється під важкими ударами бичуючих.

Страшний, серце стискаючий вид.

Вже виступають на святім Тілі Христовім синьо-червоні пасмуги, вже виступає багровими каплями тепла кров свята, вже розпливається вона поза краї ран... а вони бють і бють...

Вже обагрений білий стовп камяний, тай земля багриться вже кровю, вже не видко богато ран, одну велику рану вже тільки видко... а вони бють і бють...

Вже ненаситно завзята товпа здрігається мимовільно, вже многі хоч силуються не видержують страшного виду, вже чути придушений зойк, що самовільно і нестримно виривається з їх камяної груди... а вони бють і бють...

О, які болючі ті бичі, які болесні їх удари завдані Христові.

Розважуймо сердешно над тими ударами, оплакуймо серцем це нелюдське бичовання Христа Господа, але плачмо також не менше над бичованням нашого ближнього нашим власним язиком, обмовою, клеветою, очерненням, плачмо над ударами, що їх ми завдали нашим згіршенням чесноті других, плачмо над цими всіми, що в своїй злобі або й безтямности бичують наш нарід бичами ложи, блудної науки і неморальности, що задають важкі удари і ятренні рани його душі.

Терневий вінець.

В тім великопоснім розважанню побачимо і терневий вінець, що болючо і ганьбливо втиснено на голову Христа. Кровавий, доскульно-страсний це вінець, повний він наруги, неслави і поганьбленння.

Спогляньмо на цю спосочену, острим вінцем поранену і жахливо споганену Голову святу. І в зимнім серці твердім викличе вона зворушення і невимовний біль. О, свята Голово поранена, о, страснотернева короно!

Але замало нам жаліти над цим вінцем терневим. Боліймо над цим Христовим вінцем наруги, але боліймо також і над вінцем поганьблення, що його ми собі нераз на нашу голову натискаємо. Бо прекрасним даром обдарив Господь чоловіка, „слáвою й честію вѣнчалѧ ѥго“, як оспівує це псальмопівець. Увінчав його вінцем слави і чести, наділив його вінцем пізнання, боязни Божої і безсмертної гідности. Чоловік має розум і свобідну волю є паном своїх думок, слів і діл. Але часто скидує він з себе цей вінець слави і чести, вінець гідности своєї, і закладає собі вінець ганьби, вінець сплетений з бодаків і осету, грішної змисловости,

пустої слави, непогамованої гордости, безхарактерности, упідлення і всяких инших пороків.

Та є між людьми і такі, що не тільки скидають зі себе цей вінець »слави і чести«, але змагаються здерти його і з других а на його місце накинути їм вінець ганьби. Навіть пятна зради і відступництва не жахаються вони і силуються притягнути других під свій вінець зради, намовити до відступництва від св. віри, Церкви св. католицької й народу свого.

Розважуймо о тім, тай твердо бережім наш вінець слави і чести, шануймо Божі дари, св. віру, нашу гідність та наш християнсько-католицький характер.

Найважніщим знарядом Христових страстий, це хрест. Хрест то знак найбільших Христових мук, це тайна нашого спасення, знак безмежної любови. Хрест.

В часі великого посту ставаймо часто нашим духом під Христовий хрест та роздумуймо про це безмежне море болю, яке наносить хрест для Спасителя. Вслухуймося в стукіт молота, в дзенкіт цвяхів вбиваних крізь св. руки і ноги Христові в тверде дерево хрестне. В невисказаних муках висить Христос на хрестнім дереві повних три години, зболений на душі і тілі висказує Він з цего хреста слова безмежної любови: „Ѻ҃ч҃е ѿпꙋсти̑ и҆̀мъ: не вѣ́дѧтъ бо что̀ творѧ́тъ“. І від цеї хвилі хрест стався престолом любови. І від цего часу линуть до цего престола думки і почування всіх християн. Бо ніхто не може Христа любити, як не любить Христа розпятого, а розпятого Христа ніхто не може любити як не любить Його хреста. Хрест це наша слава і наша честь.

„Мнѣ̀ же да не бꙋ́детъ хвали̑тисѧ то́кмѡ ѡ҆ кр҃тѣ̀ Гд҃а на́шего І҆и҃са Хр҃та̀ — мені нічим хвалитися, тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа. (Гал. 6, 14) каже апостол Павло, великий поклонник хреста, тай ми за ним це повторюймо. Роздумуючи про цей хрестний знаряд Христових страстий окажім свою любов до страдаючого Спасителя. Завернім з дороги гріху, бо гріх наш для Христа є більш болючий і терпкий від терпкого оцту та гіркої жовчи, що Йому подали на хресті, бо смертний удар гріха заданий нашій душі є більш болючий для Христа ніж удар заданий йому списою на хресті. „И҆̀же Хр҃то́вы сꙋ́ть, плоть распѧ́ша со страстми и похотьми̑ — ті що суть Христові, роспяли тіло зі страсть-

ми і похотями (Гал. 5, 24). Як що поконаємо грішні склонности і прогріхи, станемо тільки тоді і ми Христовими.

*
* *

Користаймо, браття і сестри, з цих розважувань страстних в тім великопіснім часі покаяння і з тих небесних ласк які страждаючий Христос хоче всім уділити, що собі цего бажають. А ті знаряди Христових страстий і Його діла спасення, най стануть для нас наукою, засобами та святою понукою до осягнення спасення нашої власної душі. Просім Христа Спасителя о це та взиваймо Його в скрушенню серця і з насолодою словами зворушливої пісні страсної: »Протерпівий за нас страсти Ісусе Христе, Сине Божій помилуй нас«.

Дано в Перемишлі перед великим постом в 1928 р.

† ЙОСАФАТ
ЕПИСКОП.

Ч. 12/В. Поручається Всч. ОО. душпастирям прочитати повисший пастирський лист вірним замість проповіди в неділю сиропустну або евентуально в першу неділю посту.

Ч. 220. — В справі святковання шестої річниці коронації Святійшого Отця Папи Пія XI.

В цілі достойного звеличення шестилітної річниці коронації Святійшого Отця на Римського Папу заряджуємо ось що:

В дни 12. лютого ц. р. зглядно в одну з найблищих неділь відправлять Всч. ОО. Душпастирі торжественну співану Службу Божу в наміренню Святійшого Отця Папи Пія XI, при чім до звичайної служби долучать ще службу благодарення.

По Євангелію належить виголосити проповідь о єдиноспасительности католицької Церкви, по заамвонній молитві відспівати благодарну пісню »Тебе Бога хвалим« при виставлених Найсв. Тайнах, а по Службі Божій внести многолітство Святійшому Вітцеві.

Вказаним би також було, щоби в згаданий день устроєно відповідні академії на честь Святійшого Отця.

По відбутих торжествах предложать Всч. ОО. Душпастирі точний звіт, а це найдальше до 15. березня ц. р.

Ч. 352. — Розпорядок що до постів в р. 1928. аж до Вел. Посту в р. 1929.

Розпорядок виданий Нами попередних літ з нагоди св. Вел. Посту (Гл. Епарх. Відомости 1925 ст. 5, 1927 ст. 9) обовязує в цілости на дальший оден рік.

Ч. 254. — В справі звільнення від іспитів конкурсових.

Пригадується Всеч. отцям розпорядок Львівського пров. Синоду з р. 1891 (Додаток XXXVII т. XXXI), силою, якого о звільнення від іспиту конкурсового о душпастирські бенефіції можуть старатися лищ ті священики, що мають до цего вимагані дані.

Проханнє о таке звільнення належить вносити через дотичний уряд деканальний найменше на один місяць перед конкурсовим речинцем.

Прохань о звільнення від іспиту конкурсового не увзгляднюєся в часі, коли парохії виставлені на конкурс.

В кождім проханню належить заподати дату і вислід попередних іспитів конкурсових зглядно звільненя від них а оо. Декани предложать совісно зладжену табелю кваліфікаційну, як також мотиви промовляючі за звільненням. Подань, які не будуть відповідати цим приписам, Еп. Консисторія не буде брати під розвагу, і не полагоджені зложить до актів.

В кінци примічаєся що на подання о звільнення від конкурсового іспиту, що до котрих наступило відмовне рішеннє, Еп. Консисторія не буде пересилати ніякої відповіди.

Ч. 253. — Речинець іспитів конкурсових о душпастирські бенефіції в р. 1928.

Іспити конкурсові о душпастирські бенефіції відбудуться цего року в днях 15 і 16 мая і 16 і 17 жовтня.

До іспиту конкурсового належить зголоситись на пів місяця перед речинцем іспиту.

Священики, що перший раз здають іспити, обовязані зазначити в поданю чи і коли зложили іспит з догматики, моральної і церковного права, а перед самим іспитом предложити письменно вироблені проповіди згл. егзорти.

Ч. 255. — Речинець іспитів з доґматики, моральної і церковного права в р. 1928.

Іспити з доґматики, моральної і церковного права відбудуться цего року в днях 8 мая і 9 жовтня.

До іспиту з доґматики приступають священики висвячені в р. 1927, до іспиту з моральної священики висвячені в р. 1926, а до іспиту з церковного права священики висвячені в р. 1925. В тих самих речинцях є обовязані приступити до іспитів зі згаданих предметів ті священики, що були до цего покликані в попередних роках, а ще доси їх не зложили.

В кінци пригадуєся що свяченики, які не зложили повисших іспитів, не будуть допущені до іспиту конкурсового, хиба що предложилиби умотитоване оправдання, для яких причин до згаданих іспитів не приступили.

Ч. 224. — В справі звітів з відбутих місій.

Пригадуєся Всч. ОО. Деканам, щоби з огляду на зближаючийся місийний сезон предложили залеглі звіти з відбутих місій. Сі ОО. Декани, які ще взагалі не предкладали ніяких того рода звітів, зволять предложити їх зі всіх місій, які відбулись в деканаті від р. 1923. Сіж ОО. Декани, які предложили звіти по 1927. зволять предложити дальші звіти за минулий рік. До звітів належить долучити табелю зі слідуючими рубриками: 1. Число порядкове, 2. Назва парохії, 3. Дата відбутої місії, 4. Хто давав місію? 5. Число тих парохіян, що приступило до Св. Тайн, 6. Особливі завваги.

До звітів з відбутих місій належить долучити також спис парохій, в яких плянуєсь місію на 1928 р. Заподати час наміреної місії, як також імена ОО. місіонарів, на яких рефлектуєсь, авентуально чин, з якого сподіваєсь парох дістати ОО. місіонарів.

Поручаєся також ОО. Деканам, що в їх деканатах

ще дуже мало відбулось місій, щоби доложили всіх старань щоби бодай третину деканату в р. 1928 переорати місіями.

Всч. ОО. Парохам, де ще місії не було, поручаєся безумовно се в сім році зробити.

Ч. 231/27. — В справі благословення хлібів, пшениці, вина і елея на Всеночнім.

Пригадуєся Всч. Духовенству, що на кождім Всеночнім мають предкладатися до благословення нові хліби, нова пшениця, нове вино і нова олива. (Пор. Синод львівський з 1891 р. Титул III. о свяченнях і благословеннях т. 3. ст. 106).

Ч. 6130/27. — В справі удержування в чистоті мирниць.

З огляду на це, що св. миро не є поєдинчою і простою оливою, але помазаннєм Христовим і знаком ласки св. Духа, тому треба вистерігатися, щоби його в який небудь спосіб не зневажити, ані не держати в невідповідній посудині, але в чистій срібній або циновій і це в приличнім місци в церкві.

Рівнож при кождім уділюванню св. Тайн хрещення і миропомазання повиннося уживати до обтирання лишень чисту вату, яку по довершенню згаданих Тайн належить спалити.

При зміні св. мира, яке повинно наступити найдальше в місяць по освяченню нового, належить останки старого мира спалити на чистім камени або цеглі, а попіл висипати до освяченого місця (sacrarium), яке має находитися в кождій церкві.

Ч. 6232/27. — В справі літурґічного вина.

З огляду на це, що лучаються і такі священики, що купують вино до Служби Божої в непевних фірмах і через це виставляють відправлені собою Служби Божі на небезпеку неважности, строго забороняємо куповати літурґічне вино в таких фірмах, а поручаємо уживати до Служби Божої лишень вина від фірм певних і заприсяжених.

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA KUL

Ч. 257. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 31. марта 1928 виставляються на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

Деканат Балигородський: 1) Горянка, 2) Загочеве 3) Рябе.
» Бірчанський 1) Грозьова.
» Бориславський: 1) Рибник.
» Височанський: 1) Гнила.
» Горлицький: 1) Боднарка, 2) Долини, 3) Ліщини, 4) Мацина велика, 5) Новиця, 6) Смерековець.
» Грибівський 1) Королева руська.
» Динівський: 1) Кінське, 2) Павлокова.
» Дрогобицький: Унятичі.
» Дуклянський: 1) Воля цекл., 2) Гирова, 3) Радоцина, 4) Ростайне, 5) Чорне.
» Жукотинський: 1) Галівка, 2) Дністрик дуб., 3) Липє.
» Короснянський: 1) Близянка, 2) Чорноріки.
» Лежайський: 1) Дубрівка, 2) Тарнавка.
» Ліський: 1) Тернава гірна.
» Лупківський: 1) Воля мігова. 2) Манів, 3) Солинка, 4) Явірник.
» Любачівський: 1) Милків, 2) Синявка.
» Лютовиський: 1) Береги гірні, 2) Поляна, 3) Хміль.
» Мединицкий: 1) Кавсько.
» Медицький: 1) Барич, 2) Яксманичі.
» Мушинський: 1) Матієва, 2) Милик, 3) Ростока вел., 4) Явірки.
» Немірівський: 1) Немирів.
» Підбужський: 1) Свидник.
» Порохницький: 1) Крамарівка.
» Равський: 1) Белзець, 2) Голе равське, 3) Камінка нова.
» Риманівський: 1) Синява, 2) Яблониця польська, 3) Ясель.
» Рудецький: 1) Михайлевичі з Шептичами, 2) Щоломиничі.
» Сінявський: 1) Майдан сінявський.
» Старосамбірський: 1) Білич гор., 2) Лінина мала.
» Старосільський: 1) Гуменець.

Деканат Тіснянський: 1) Ветлина, 2) Криве, 3) Лопінка, 4) Терка, 5) Яблінки, 6) Яворець.
» Турчанський: 1) Лосинець.
» Угнівський: 1) Тяглів.
» Ченанівський: 1) Крупець, 2) Плазів.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва з конкурсового іспиту як і ті, котрі би вплинули по дни 31. марта 1928, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що всі Всч. ОО. що одержать презенту на таку парохію, яка крім матерної церкви має ще одну або більше дочерних, є обовязані в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріяту згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані нарохії, що дотації їх будуть нормовані по гадці Конкордату.

Ч. 256/31. Розпорядок в справі збірок на добродійні цілі.

Жертволюбивість нашого народу на богоугодні цілі є гідна всякого признання і похвали. Захисти для сиріт, рідна школа, захоронки й інші народні потреби находять все зичливе серце і матеріяльну допомогу. — На жаль, ся гарна чеснота нашого народу буває нераз предметом каригідних зловживань зі сторони людий злої волі: дуже часто зложені в готівці чи в натурі жертви або цілком пропадають в кишенях несовістних збирачів, або йдуть на цілі ворожі церкві і народнім інтересам.

Щоби отже запобігти на будуче таким надужитям, проголошує отсим Епископський Ординаріят осьтакий розпорядок:

А.

ЖЕРТВИ В ГОТІВЦІ.

Всі дотерішні готівкові збірки, уряджувані поодинокими товариствами й інституціями коло церков і в церквах, устають з кінцем грудня 1927 р.

На їх місце обовязувати будуть від 1. січня (н. ст.) осьтакі постанови:

1) а) **для Перемишля і повітових міст.**

Кождої першої неділі по 1. (н. ст.) місяця зарядить душпастир в церкві збірку на тацу на добродійні ціли **в часі співаної Служби Божої і в часі Вечірні.**

б) **для місточок і сіл:**

Кождої першої неділі по 1. (н. ст.) місяця зарядить душпастир в церкві збірку на тацу на добродійні ціли **підчас співаної Служби Божої.**

Виїмок становлять празники:

Рождество Христове, Новий Рік і Великдень.

Як що дотична неділя припаде на оден з тих празників, тоді збірка на добродійні ціли відбувається в слідуючу неділю.

До повисших збірок треба приготовити вірних при нагоді проповіди і все безпосередно перед збіркою бодай кількома словами загріти вірних до жертв.

Сеї неділі, коли збирається жертви на добродійни ціли, нема вже в церкві на дотичній Службі Божій, зглядно на Вечірні, ніяких інших збірок, — крім таци церковної.

2) Зібрану готівку вписується до книги церковних приходів і рівночасно в рубрику видатків, додаючи слова: »на добродійні ціли на руки Епископського Ординаріяту«.

3) О. душпастир відсилає зібрану готівку кождого місяця до Еписк. Ординаріяту окремим чеком почтової щадниці, який на сю ціль одержить.

4) Еписк. Ординаріят буде розділювати одержані з цілої епархії жертви між ті товариства й інституції, які на те заслугують.

5) Товариство, чи інституція, яка би збирала жертви на церковній тириторії на власну руку, резиґнує тим самим з участи в церковних жертвах, а священик має обовязок перестерегти нарід перед такою самовільною квестою.

КОЛЯДА.

Крім коляди, уряджуваної Брацтвом на потреби церкви, поручається Духовенству заохотити вірних до колядовання виключно в хосен »Рідної Школи«.

Зібрану на сю ціль готівку належить прислати також на руки Еписк. Ординаріяту.

Б.

ЖЕРТВИ В НАТУРІ.

1. Інституція, яка хоче користати з квести в громаді, мусить наперед постаратися о письменний дозвіл Еписк. Ординаріяту і виказатися ним перед місцевим душпастирем.

2. Хто квестує без такого дозволу, сего треба трактувати як такого, що збирає жертви проти волі Еписк. Ординаріяту і перед такими квестарями чи квестарками належить вірних перестерігати.

Отсе розпорядження обовязує в цілій Перемиській Епархії від 1-го н. ст. січня 1928 р.

Від гр. кат. Еписк. Ординаріяту.

Ч. 258. — Утворення гр. кат. душпастирства в Німеччині.

Подаєся до відома Всч. Духовенства, що в Німеччині з осідком в Берліні (Berlin N. 24, Johanisstrasse 4, St. Hedwigsheim, Deutsches Reich) утворено гр. кат. душпастирство (Die Seelsorge für die Unierten Griechisch-Katholischen in Deutschland). — Евентуальні документи для наших еміґрантів належить тамтуди пересилати.

ХРОНІКА.

Іменовання:

Ч. 51. о. Плешкевич Юліян, парох в Маластові містодек. Горлицьким.

Завідательства одержали:

Ч. 5472/27. о. Матейчак Нестор — Гусне.
Ч. 6287/27. о.Комарницький Яків — Солинка.

Сотрудництва одержали:

Ч. 5613/27. о. Корлятович Іван управл. Берест.
Ч. 6178. о. Павліш Павло доїздж. Курилівка.

Померли:

о. Шемеляк Леонід, парох в Біличи горішнім 29/12 1927.
о. Осідач Михайло, парох в Ветлині 3/1 1928.
о. Шемердяк Іван, парох в Гуменци 5/1 1928.
Душі їх поручаєся молитвам Всч. Духовенства.

З гр. кат. Еписк. Консисторії.
Перемишль, дня 2. лютого 1928.

о. Николай Грицеляк
Канцлер.

† ГРИГОРІЙ
Епп.-Пом.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.